

Arrest

nr. 268 171 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 oktober 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 15 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 17 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnische origine Pashtoun te zijn. U hangt het islamitische geloof aan. U verklaart te zijn geboren in het dorp Ghaziabad, district Tagab, provincie Kapisa. Uw vader is overleden, uw moeder woont in het district Tagab. U heeft vier jongere broers – één is overleden, één is in Iran en twee verblijven in Turkije – en drie jongere zussen, die in Ghaziabad wonen.

U verklaart verder dat u rond 2007, 2008 of 2009 vanuit Afghanistan naar Europa vertrok. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk, reisde u naar het Verenigd Koninkrijk, waar u in 2010 toekwam. U verbleef er tot omstreeks 2015. Daarna reisde u door een aantal Europese landen, waaronder Frankrijk, België, Oostenrijk, Zwitserland, Italië en Griekenland.

Op 29 juli 2017 keerde u vanuit Frankrijk terug naar uw dorp Ghaziabad, district Tagab, provincie Kapisa, in Afghanistan. Aldaar baatte u een kruidenierswinkel uit en ging u in 2017 een religieus huwelijk aan met N. (...). U kreeg problemen met de arbaki (lokale militie/politie) en moest uiteindelijk voor hen vechten tegen de taliban. Op een gegeven moment vielen de taliban uw dorp aan en werden dorpelingen door hen gedood. U bleef nog enkele dagen bij de arbaki en besloot daarna opnieuw te vertrekken uit Afghanistan.

In juli 2020 vertrok u opnieuw uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk, naar België. Op 15 december 2020, een paar dagen na uw aankomst in België, diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban of door de arbaki.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: twee taskara's van uzelf; en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood (BPN) in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result, 15 oktober 2020; Antwoorddocument Italië, 18 november 2020), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u betwist (CGVS, 16 februari 2021, pp. 4-9).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Italië, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald het Eurodac Search Result van 15 oktober 2020 blijkt dat uw vingerafdrukken er werden afgenomen op 14 december 2015 en dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend. Het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken bevestigde daarnaast in een antwoorddocument van 18 november 2020 aan de Belgische autoriteiten dat u in Italië van de subsidiaire beschermingsstatus geniet en dat er u door de politie van Pavia op die basis een (heden nog steeds geldige) verblijfsvergunning werd uitgereikt. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw

persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud van 16 februari 2021 op het Commissariaat-generaal werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt voorts twee taskara's neer van uzelf, maar deze zijn niet identiek aan elkaar. Hoe het ook zij, de kopieën van uw en uw vaders taskara's geven hoogstens een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan in dit verzoek evenwel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/33/EU), van artikel 4 en de artikelen 11 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een theoretische uiteenzetting over een aantal van de bepalingen en beginselen die hij geschonden acht en past deze vervolgens als volgt toe op zijn zaak:

“1. De conformiteit van het artikel 57/6, §3 met het recht van het EU

In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij dat uit het administratief dossier zou blijken uit het antwoord van de Italiaanse asiendiensten, dat verzoeker een internationale bescherming heeft verkregen in Italië.

Uiteindelijk meent verwerende partij dat "op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op het individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan".

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de Richtlijn 2013/32/EU omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat aan de betrokkene in een andere lidstaat reeds een internationale bescherming toegekend werd.

Dit betekent niet dat verwerende partij het verzoek sowieso onontvankelijk kan verklaren, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, weldegelijk gerespecteerd worden.

Een dergelijke rechtvaardiging kan inderdaad de naleving van het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling niet verhinderen (RvV, arrest n° 211.083 van 17 oktober 2018). Het HvJ bevestigde, in haar arrest N.S., het weerlegbare karakter van het vermoeden van veiligheid van asielzoekers in de Europese Unie (HvJ, 21 december 2011, N. S. et M. E., C-411/10 et C-493/10, Rec. p. 1-13905).

Het weerlegbare karakter van het vermoeden werd bevestigd door de Belgische wetgever:

« (...) »¹

Het Europees Hof voor de rechten van de mens al bevestigt dat – in bepaalde gevallen – bepaalde sociaal-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 EVRM kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

« (...) ».

In dit arrest bevestigt het EHRM dat de Belgische autoriteiten de situatie in het gastland moeten onderzoeken en dat bepaalde sociaaleconomische verplichtingen een positieve wet zijn geworden.

Deze rechtspraak is van toepassing op verzoeker, zelfs als hij vluchteling is erkend. Inderdaad zou het moeilijk te begrijpen zijn hoe een asielzoeker meer rechten kan genieten dan een erkende vluchteling. De rechten die asielzoekers moeten genieten, moeten a fortiori ook aan hem ten goede komen.

In dit zin werd het erkend dat Artikel 4 van het Europees Handvest van de grondrechten in de weg staat aan een overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, en a fortiori van een erkende vluchteling, als de rechterlijke instantie waarbij een beroep wordt ingesteld, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het

beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, vaststelt dat dit risico voor die persoon daadwerkelijk bestaat aangezien hij in geval van overdracht, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan terechtkomen. Dus, indien de EU-lidstaat die bescherming heeft verleend, deze bescherming niet effectief ten uitvoer legt door de vluchteling een levensstandaard te bieden die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid, en dus met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, moet de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 57/6, lid 3, van de wet van 1980 en artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn worden afgewezen, overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houdend met eventuele kwetsbare groepen.

"(...)" (wij onderstrepen).

Het CGVS is het eens met dit standpunt en verwijst daarbij naar artikel 3 EVRM, het arrest van het EHRM van 19 maart 2019 en het begrip van systematisch onvermogen.

Het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling (Artikel 3 EVRM – Artikel 4 van de Europese Handvest), of ernstige schade (Artikel 48/4), wordt niet alleen beoordeeld op basis van persoonlijke ervaring, maar ook rekening houdend met elementen van kwetsbaarheid en de algemene situatie voor vluchtelingen in Italië.

Het beginsel van wederzijds vertrouwen impliceert dus niet dat het CGVS zich kan verschuilen achter theoretische rechten. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft benadrukt dat, ook al moet worden aangenomen dat de staten die deelnemen aan het Europese asielstelsel het EVRM eerbiedigen, de loutere bekrachtiging van dit verdrag niet kan leiden tot de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden van eerbied voor het EVRM (CJUE, 21 décembre 2011, N. S. et M. E., C-411/10 et C-493/10, Rec. p. 1-13905, pts 78, 80 et 103).

In zijn conclusie van 25 juli 2018 in de bovengenoemde gevoegde zaken heeft advocaat-generaal Melchior WATHELET zich uitgesproken over de vraag of :

« (...) »²

De verweerder is derhalve verplicht elk verzoek om internationale bescherming "op basis van objectieve, betrouwbare, precieze en naar behoren geactualiseerde elementen" individueel te onderzoeken op basis van artikel 57/6 van de wet van 1980, teneinde te beoordelen of de verschillende elementen die door de verzoekende vluchteling die reeds bescherming geniet in een EU-lidstaat, kunnen worden beschouwd als een reëel risico op ernstige schade in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Noch de bestreden beslissing (die zeer beknopt is), noch het toegezonden administratief dossier bevat enige informatie over de situatie van vluchtelingen in Italië in 2021.

Het CGVS heeft dus geen passend onderzoek verricht naar de mogelijkheid van interne bescherming van het hoofd van verzoeker [Cf. arrest van het HvJ van 13.11.2019, para 38 (zaken C540/17 et C541/17)].

Een dergelijke "analyse", zonder verwijzing naar enig document of recente concrete informatie over Italië, schendt de bovenstaande bepalingen, waaronder Artikel 3 EVRM, en de Europese rechtspraak. De bestreden beslissing is in dit opzicht niet geldig gemotiveerd, vooral wanneer er aan de andere kant talrijke bronnen zijn die melding maken van tekortkomingen die het CGVS niet kan negeren.

Een objectieve analyse zou des ter mee relevant geweest zijn omdat verzoeker geen kennis had van het feit dat hij als vluchteling erkend was in Italië. Hij is Italië vertrokken voor hij een beslissing heeft gekregen. Du is hij nooit in Italië als vluchteling gewoond. De objectieve informatie zouden dus licht werpen op de situatie waarin verzoeker zou verkeren in geval van terugkeer. We komen daar later op terug.

Des te meer dat noch artikel 3 van het EVRM, noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet het bestaan van vroegere ernstige misdrijven vereist om het risico op onmenselijke en vernederende behandeling vast te stellen. De aanwezigheid van vroegere ernstige schade vestigt een vermoeden ten gunste van de asielzoeker, maar is geen verplichting om te concluderen dat er een risico in geval van terugkeer bestaat.

De bestreden beslissingen moet ten minste worden vernietigd.

In het licht van de hieronder uiteengezette elementen betreffende zowel de individuele situatie van verzoeker tijdens zijn verblijf in Italië als de objectieve algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming, loopt verzoeker een reëel risico te worden onderworpen aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling indien ze naar Italië terugkeren, hetgeen een schending van de artikelen 3 EVRM en 4 van het Handvest zou betekenen.

België kan niet deelnemen aan deze schending vanwege het absolute karakter van deze bepalingen enerzijds en de verplichting om de grondrechten te beschermen anderzijds.

2. De situatie van de verzoeker in Italië

Het grootste deel van de beslissing van verweerster beperkt zich tot het herhalen van theoretische elementen, zonder in te gaan op enige objectieve informatie betreffende Italië.

Verzoeker maakt sterk bezwaar tegen deze algemene en stereotiepe motivering, die geenszins de realiteit van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Italië weerspiegelt.

Enerzijds, moet worden gesteld dat de motivering van de verwerende partij op geen enkele objectieve bron is gebaseerd. In feite is in het administratieve dossier van verzoeker geen document overgelegd betreffende de rechten en voordelen die verbonden zijn aan de vluchtelingenstatus in Italië; maar vooral is er geen document overgelegd betreffende het probleem van de doeltreffendheid van de rechten en voordelen die theoretisch aan de begunstigden van internationale bescherming zouden worden toegekend op grond van de Italiaanse wetgeving.

Echter de asielinstanties, overeenkomstig de bovengenoemde jurisprudentie van het Hof van Justitie, het risico moeten beoordelen dat de asielzoeker in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, wordt behandeld op een wijze die onverenigbaar is met zijn grondrechten "op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde informatie". Quod non in casu.

De verwerende partij, die geen enkel element – objectief, betrouwbaar, nauwkeurig en naar behoren bijgewerkt – tot staving van haar beslissing heeft aangevoerd, heeft kennelijk niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht. De genomen beslissing is onvoldoende gemotiveerd, in strijd met de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Anderzijds is de praktijk van de verwerende partij – die een standpunt inneemt zonder zich te baseren op welke objectieve bron dan ook – des te meer vatbaar voor kritiek omdat alle informatie uit actuele en betrouwbare bronnen die door de raadsman van verzoeker is geraadpleegd over de rechten en voordelen die aan personen die in Italië internationale bescherming genieten, worden toegekend, uiterst verontrustend is.

Uit de hieronder bronnen blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Italië in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker heeft uitgelegd, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij niet in Italië kon verblijven omdat hij daar over geen afdoende toegang tot bestaan ondersteunende voorzieningen kon krijgen.

Hij legt in het bijzonder uit dat, als verzoeker voor internationale bescherming, hij geen toegang had tot huisvesting en geen toegang had tot werk. Hij bevond zich in een kwetsbare situatie, zonder toegang tot een gepaste werk of sociale steun, en bijgevolg zonder mogelijkheden om voor zichzelf te zorgen.

Verzoeker is uit Italië vertrokken omdat hij daar op straat sliep. Zijn levensomstandigheden waren zeer slecht in Italië. Hij had geen zich voor toekomst : hij had geen taal lessen, geen mogelijkheid te werken : Hoewel verzoeker nooit in Italië heeft gewoond nadat hij als vluchteling was erkend, heeft hij Italië verlaten wegens zijn preciaire situatie (hij is met name gedwongen op straat te leven). Bij lezing van de onderstaande informatie achten wij het waarschijnlijk dat hij, als hij naar Italië terugkeert, in een situatie van materiële ontbering zal verkeren. Deze vaststelling wordt nog versterkt door de onzekerheid die is ontstaan doordat verzoeker niet op de hoogte is van zijn erkenning als vluchteling en hij niet meer beschikt over documenten betreffende zijn procedure in Italië.

Verwerende beperkt zich tot een heel stereotiepe argumentatie in de bestreden beslissing: "deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats en gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context". Dit getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoeker, hoewel hij meermaals uitgelegd heeft dat hij, door de preciaire sociale en financiële situatie in Italië, in mensonterende situaties terechtgekomen is.

Het administratieve dossier bevat geen objectieve gegevens aan de hand waarvan de situatie van de in Italië als vluchteling erkende personen kan worden beoordeeld. We nemen de vrijheid om Uw Raad bepaalde objectieve informatie te geven over de situatie voor vluchtelingen in Italië :

a. Sociale steun

Betreffende sociale steun, stelt het AIDA rapport (AIDA, Country Report: Italy. 2020 update, 2021, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-IT_2020update.pdf dat:

(...)

Dit rapport stelt, betreffende die inschrijving:

"(...)" (p. 170/171).

De problemen die erkende vluchtelingen kennen betreffende sociale steun worden ook bevestigd in een verslag van Nansen over de situatie van erkende vluchtelingen in Italië.

(...)

Het HvJ stelde, in zijn hogervermeld arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov:

(...) (§93).

b. Huisvesting

Verzoeker vreest geen huisvesting te verkrijgen ; dit komt overeen met algemene informatie die bevestigen dat het bijna onmogelijk is voor vreemdelingen die over internationale bescherming beschikken om een huisvesting te kunnen vinden:

Dit verslag stelt dat indien er mogelijkheden zijn om in een "SIPROIMI", een netwerk voor begeleiding van erkende vluchtelingen, sinds de aankomst van de nieuwe regering in juni 2018, krijgen deze infrastructuur moeilijker de toestemming en financiering om nieuwe structuren te openen. Sinds 27 december 2018, werd zelf besloten dat die steun beperkt is aan 6 maanden.

Het moet vastgesteld worden dat de instellingen in Italië niet aangepast zijn om aan de behoeften van vluchtelingen die kwetsbaar zijn te antwoorden.

Dit wordt ook bevestigd in een verslag van Nansen over de situatie van erkende vluchtelingen in Italië :

(...)

Nansen concludeert dat :

(...)

c. Medische zorg

De beperkt toegang tot medische zorgen is ook door algemene objectieve informatie bevestigd:

"(...)" (AIDA, p. 185).

Uit de Nansen verslag is het te lezen dat:

(...)

(p.12-13).

d. Discriminatie, geweld en trauma

De laatste jaren wordt Italië geconfronteerd met een toename van populisme en extreemrechts extremisme, wat de situatie voor erkende vluchtelingen gevaarlijk maakt:

(...) (Nansen, p.13).

Zo wijst Nansen op het gevaar van het Salvini-decreet :

(...) (p.14)

Er is een toename van geweld dat te maken heeft met ras, huidskleur, etniciteit, nationaliteit, religie :

(...) (p.13-14)

(...) (p.16)

(...) (p.17)

Integratie voor erkende vluchtelingen is er zeer moeilijk:

(...)

Deze elementen tonen aan dat verzoeker niet in Italië kan verblijven, aangezien hij daar over geen basis bestaansmiddelen kan beschikken en daar geconfronteerd zou zijn met een onmenselijke of vernederende behandeling, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Nansen concludeert in zijn verslag dat :

(...)

Uw Raad hecht belang aan de verklaringen van verzoeker dat hij in de straten in Italië moest leven, dat het koud was.

Volgens de Raad is het loutere feit dat verzoeker inmiddels als vluchteling is erkend, niet voldoende om te bewijzen dat hij bij zijn terugkeer niet aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen.

Uw Raad concludeert over Griekenland dat verzoeker zich beroept op bijzondere omstandigheden die verband houden met zijn persoonlijke situatie en die hem zouden blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland:

« (...) »

Een analoge analyse moet in dit geval worden toegepast.

Het is opmerkelijk dat het administratief dossier geen enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk is dat deze elementen ook niet serieus onderzocht werden door verwerende partij.

Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het “*addendum to Nansen Note 20-2. The situation of beneficiaries of international protection in Italy*” (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 18 van het Handvest, van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU, van artikel 4 en de artikelen 11 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiene niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië, en omdat (ii) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden niet weerlegt, waarbij wordt overwogen dat hij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar géén persoonlijke ervaringen aanhaalt om dit te concretiseren.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië:

“Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result, 15 oktober 2020; Antwoorddocument Italië, 18 november 2020), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u betwist (CGVS, 16 februari 2021, pp. 4-9).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Italië, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald het Eurodac Search Result van 15 oktober 2020 blijkt dat uw vingerafdrukken er werden afgenomen op 14 december 2015 en dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend. Het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken bevestigde daarnaast in een antwoorddocument van 18 november 2020 aan de Belgische autoriteiten dat u in Italië van de subsidiaire beschermingsstatus geniet en dat er u door de politie van Pavia op die basis een (heden nog steeds geldige) verblijfsvergunning werd uitgereikt. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud van 16 februari 2021 op het Commissariaat-generaal werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.”

Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in zijn verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*. Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, C-540/17 en C-541/17, *Hamed en Omar*, niet gepubliceerd, pt. 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van sociale steun, huisvesting, medische zorg, discriminatie, geweld en trauma, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder deze moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93; HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker een jongeman is van 29 jaar die niet doet blijken van gezondheidsproblemen en die op het Europese continent reeds verschillende reizen ondernomen heeft. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, haalt verzoeker geen persoonlijke ervaringen aan om bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen worden geconfronteerd op het vlak van sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie te concretiseren, doch beperkt hij zich tot een algemene verwijzing daarnaar en volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van zijn grondrechten en de aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij tijdens de drie korte periodes dat hij in Italië zou hebben verbleven op straat heeft geleefd, doch dat hij in Italië zelf nooit heeft gezocht naar een huis of woonst (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Aldus blijkt niet dat verzoeker in Italië gepoogd heeft zijn rechten als statushouder te laten gelden. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende beschermingsstatus te doen laten gelden, temeer nu zoals hij zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift en zoals blijkt uit de door hem aangehaalde informatie erkende vluchtelingen gedurende zes maanden terecht kunnen in tweedelijns opvangstructuren (SIPROIMI).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië geen taallessen had en geen mogelijkheid om te werken, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker hiervan geen gewag maakte in de loop van de administratieve procedure en dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij in Italië gepoogd heeft om werk te vinden of om taallessen te volgen. De Raad wijst er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende beschermingsstatus te doen laten gelden. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat dit *in casu* voor hem onmogelijk zou zijn.

Waar verzoeker ten slotte nog citeert uit een niet nader geduid arrest van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het geciteerde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN